

Dispensationen fra en-månedesreglen for fradrag af moms fra den 1. januar 1989

Den franske regering har fremhævet, at PMU i kraft af denne foranstaltning kunne fradrage moms af indkøb med den måned, i hvilket indkøbet var sket og ikke den følgende måned, som det normalt skulle have været tilfældet, som referencemåned.

Denne likviditetsfacilitet blev imidlertid, efter at den var blevet indført i 1969, opvejet af, at der skulle indbetales et fast uforrentet depositum til statskassen.

Det er som bemærket af Retten i Første Instans korrekt, at Kommissionen gjorde sig skyldig i en faktisk vildfarelse i beslutningen, for så vidt som den fastslog, at der kun fra 1989 havde været tale om deponering af et beløb i statskassen.

Kommissionen var nået til det resultat, at den omhandlede foranstaltning udgjorde en statsstøtte, der før 1989 var forenelig med fællesmarkedet, fordi de eventuelle forstyrrelser, den kunne medføre for fællesmarkedet, var ubetydelige. Kommissionen var endvidere af den opfattelse, at den ikke længere efter 1. januar 1989 udgjorde statsstøtte som følge af ordningen vedrørende et depositum i statskassen.

Retten i Første Instans annullerede Kommissionens afgørelse for så vidt angår tidsrummet efter den 1. januar 1989 under henvisning til faktorer, der i alt væsentligt vedrørte den foregående periode, og idet den blot konstaterede, at opvejningen af PMU's for tjeneste i 1989 havde været utilstrækkelig.

Retten i Første Instans har imidlertid ikke, da den drog den slutning, at Kommissionens vurdering for så vidt angår hele tidsrummet efter den 1. januar 1989 var fejlagtig, kunnet støtte sig alene på disse forhold. Rettens dom er også i så henseende forkert på grund af argumentationens mangelfuldhed og de anførte grundenes mangel på relevans.

B) Tilbagesøgning af støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet

Mens Kommissionen i sin beslutning havde fundet, at PMU's fritagelse for den sociale boligafgift fra 1989 var uforenelig med traktaten, men at PMU kun skulle tilbagebetale de beløb, der var tale om med virkning fra datoen for procedurens iværksættelse, idet der hos PMU kunne være opstået en berettiget forventning med hensyn til foranstaltningens lovlighed efter Conseil d'État's tidligere afgørelse herom, mente Retten i Første Instans først og fremmest, at Kommissionen ikke selv kunne lade kravet om tilbagebetaling af støtte, som var fundet uforenelig med fællesmarkedet, falde under henvisning til støttemodtagerens berettigede forventning og medlemsstatens accept heraf.

Det er den franske regerings opfattelse, at Retten i Første Instans' dom også på dette punkt er forkert, idet der er tale om en retsvildfarelse, og at Kommissi-

onen, når den fra en medlemsstat får oplysning om, at der består en berettiget forventning hos modtageren af en støtte i henhold til en støtteforanstaltning, som Kommissionen har fundet uforenelig med fællesmarkedet, selv i henhold til fællesskabsrettens grundlæggende principper kan tage dette forhold i betragtning ved opgivelse af kravet om tilbagebetaling af den omhandlede støtte.

(¹) EFT C 90 af 26.3.1994, s. 23.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 20. januar 1998 af Consiglio di Stato i sagerne 1) Questore di Macerata mod Claudio Peroni, 2) Questore di Genova mod Eliana Fasciolo, 3) Questore di Genova mod Umberto Merlo, 4) Questore di Catanzaro mod Patrizia Caffarelli, 5) Questore di Milano mod Chiara Picerno, 6) Questore di Imperia mod Gianluca Barrese og Andrea De Sanctis og SaS Riviera, 7) Questore di Pavia mod Giovanni Giacchetto og 8) Questore di Savona mod Francesco Amato

(Sagerne C-86/98-C-93/98)

(98/C 209/30)

Ved kendelse afsagt den 20. januar 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. april 1998, har Consiglio di Stato i sagerne 1) Questore di Macerata mod Claudio Peroni, 2) Questore di Genova mod Eliana Fasciolo, 3) Questore di Genova mod Umberto Merlo, 4) Questore di Catanzaro mod Patrizia Caffarelli, 5) Questore di Milano mod Chiara Picerno, 6) Questore di Imperia mod Gianluca Barrese og Andrea De Sanctis og SaS Riviera, 7) Questore di Pavia mod Giovanni Giacchetto og 8) Questore di Savona mod Francesco Amato, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er traktatens bestemmelser om udveksling af tjenesteydelser til hinder for bestemmelser som de italienske bestemmelser om væddemål, når henses til de socialpolitiske hensyn og det ønske om at forebygge bedrageri, der begrundes dem?

Sag anlagt den 7. april 1998 af Republikken Østrig mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-99/98)

(98/C 209/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. april 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Republikken Østrig ved afdelingschef Wolf Okresek, Forfatningsafdelingen, Forbundskanslerens Kontor, og med valgt adresse i Luxembourg hos ambassadør Josef Magerl, Østrigs Ambassade, 3, rue des Bains, L-1212 Luxembourg.

Republikken Østrig har nedlagt følgende påstande:

- 1) Kommissionens beslutning SG (98) D/1124 af 9. februar 1998 annulleres i det hele, idet Kommissionen har tilsidesat EF-traktaten, væsentlige formforskrifter og begået magtfordrejning.
- 2) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har tilsidesat EF-traktaten, væsentlige formforskrifter og begået magtfordrejning. Den omtvistede støtte må betragtes som en eksisterende støtte, eftersom Kommissionen ikke inden for en rimelig frist har taget stilling til støtteprojektet. Den omstændighed, at Kommissionen har indledt en egentlig procedure, er derfor i strid med traktaten, idet støtten herved fejlagtig er blevet kvalificeret som en ny støtte, ligesom det udtrykkeligt fastslås, at støtteprojektet ikke må gennemføres, jf. artikel 93, stk. 3. Sagsøgeren har anført, at senest ved skrivelse af 19. marts 1997 modtog Kommissionen alle de oplysninger, som var nødvendige for, at Kommissionen kunne tage stilling til, om støtten er forenelig med traktaten. Alle senere »spørgsmål« fra Kommissionens side var irrelevante og havde tilsyneladende alene til formål at forhale beslutningen.

Kommissionen har anført, at den efter en forskriftsmæssig underretning af medlemsstaten, jf. »Lorenz-sagen«, har ret til at modsætte sig, at støtteforanstaltningerne gennemføres. En sådan indsigelse skal tilsyneladende bevirke, at der derefter (ex tunc eller ex nunc?) alligevel ikke er tale om en eksisterende støtte. Dette følger af det sidste punktum i afsnittet »Baggrund« i den anfægtede beslutning og af punkt 2.1, sidste punktum, og punkt 5.1, sidste punktum, i Kommissionens »håndbog«.

Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen ikke en sådan ret. Selv såfremt det antoges, at der i henhold til Kommissionens håndbog bestod en sådan ret, har Kommissionen udøvet den for sent, og den er derfor uden retsvirkning.

Sag anlagt den 9. april 1998 af Kongeriget Sverige mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-100/98)

(98/C 209/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. april 1998 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kongeriget Sverige ved afdelingschef Lotty Nord-

ling og med valgt adresse i Luxembourg på Sveriges Ambassade, 2, rue H. Heine.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. TAC-forordningen for 1998 (EF) nr. 45/98⁽¹⁾ annulleres i medfør af artikel 173 for så vidt angår den del af forordningen, der vedrører fordelingen af torsk i område III b, c, d.
2. Rådet tilpligtes at betale Sveriges sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Tilsidesættelse af artikel 121, stk. 1, i akten vedrørende Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, som affattet ved Rådets afgørelse 95/1/EF, Euratom, EKSF⁽²⁾.

For 1998 er der en fangstmængde på 86 547 tons torsk til rådighed for Fællesskabet for fiskeri i fællesskabsfarvande i område III b, c, d. Ifølge bestemmelserne i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, skulle Sverige være tildelt 29 921 tons af denne fangstmængde ($0,35037 \times 50\,000 + 0,4 \times 36\,947 - 400 - 1\,976$). Ved denne beregning er der taget højde for, at en overførsel af 400 tons til Polen i henhold til aftalen mellem Fællesskabet og Polen er fratrukket Sveriges kvote, samt at 1 976 tons af Sveriges kvote for 1998 skulle overføres til de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med det arrangement, som blev truffet i forbindelse med undertegnelsen af EØS-aftalen. Sverige er imidlertid ved forordning EF nr. 45/98 blevet tildelt 29 246 tons, hvilket er 675 tons mindre, end hvad der følger af tiltrædelsesakten.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 45/98 af 19.12.1997 om fastsættelse for 1998 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder (EFT L 12 af 19.1.1998, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 1 af 1.1.1995, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. marts 1998 af Bundesgerichtshof i sagen Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH mod Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft e.V.

(Sag C-101/98)

(98/C 209/33)

Ved kendelse afsagt den 5. marts 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. april 1998, har Bundesgerichtshof — Første Civile Afdeling — i sagen Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH mod Schutzverband gegen